

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στόν Έθνικό Κήπο:
 'Ο φύλακας.— Απαγορεύεται, κύριε, νά περάσης άπ' έκει.
 'Ο τερπιτατήτης.— Καί δέν φράζετε, εύλογημένε, με κά-
 νένα κούτσουρο τό πέρασμα ;...
 'Ο φύλακας.— Αφού στέκω έγώ, δέν χρειάζεται κού-
 τσουρε !...

Σ' ένα έμπορικό κατάστημα:
 'Υπάλληλος.— Για χατήρι σας αυτό τό ύφασμα θά σάς τό
 αφήσω 30 δραχμές !
 Πελάτης.— Σ' αυτή τήν τιμή θά σάς τό...άφήσω κι' έγώ
 καί θά φύγω !...

Μεταξύ έρωτευμένων:
 — Πές μου, καύμενε, ένα γλυκόλογο...
 — Γλυκάνισο !...

Κάποιος λιποθυμεί έξω από ένα γαλακτοπωλείο:
 'Ενας γέρος.— Νερό, μωρέ παιδιά !... Πρός Θεού, λίγο
 νερό !...
 'Ο γαλατάς.— Πρόβειο ή άγγελαδινό, μάρμπα ;

Μεταξύ φίλων:
 — Τί λές, θρέ άδερφέ, άνθρωπος πού ήταν πρώτα ύποβουλεύς,
 μπορεί νά γίνη μαιευτήρ ;
 — Βέβαια. Μπορεί νά γίνη θαυμάσιος...άποβουλεύς !

'Ο πελάτης.— Έλα δώ, μικρέ, στό φαγί
 μου μέσα βρήκα δυό μυίγες.
 Τό γκαρσόνι.— Άδύνατον, κύριε !... Τίς...έ-
 βγαλα όλες προτού νά σάς τό φέρω !...

—...ούσα νά κάνω μόνη μου
 τίς δουλειές του σπιτιού όσην ώρα κάθομαι και
 σου λέω πώς νά τίς κάνης.

'Η ύπνρέτρια.— Κ' έγώ, κυρία μου, θά
 μπορούσα νά τίς κάνω δυό φορές, τόσην ώρα
 πού κάθομαι και σάς άκούω.

'Ο δάσκαλος.— Σύ, Μίμη, ξέρεις άν τά
 ζώα έχουν τό αίσθημα τής αγάπης και τής ά-
 ροσιώσεως ;

'Ο μαθητής.— Μάλιστα, κύριε, τό έχουν.
 'Ο δάσκαλος.— Ποιό ζώο είνε περισσότερο
 άροσιωμένο στόν άνθρωπο ;

'Ο μαθητής.— 'Η γυναίκα !

— Τώρα πού άκρίβησαν τά όσπρια και τό ψω-
 μί, στοιχίζουν περισσότερο τά σαρακοσιανά φα-
 γητά από τό κρέας.

— Θές, νά πής δηλαδή ότι...σαρακοστιζούν !

μα και τήν ώρα πού φτάναμε έμεις στό άνοιχτό
 κιάσκι, ή Έλισσάβετ είχε κατεθή κιάσκα στόν
 κήπο και περνούσε ξεγνοιαστή από τήν κεντρι-
 κή δενδροστοιχία...

Μά θά ξερετε όλοι σας και θά πιστεύετε δίχως άλλο ότι τή
 νύχτα τών Χριστουγέννων γίνονται θαύματα. Κι' αλήθεια, τό
 θαύμα εκείνης τής νύχτας έβωσε τή ζωή τής Έλισσάβετ...

'Η τίγρις πού παραμόνευε γύρω από τό κιάσκι μας, έτοιμη
 νά χυμήξη άπάνω σ' όποιον θά πλησίαζε, όταν είδε τή φωτιά
 πού άναψα, τρόμαξε θαμπωμένη από τίς φλόγες και μ' ένα ορ-
 λιασμα θυμού χάθηκε στό βάθος του κήπου και ξαναγύρισε στό
 ζούγκλα. Κι' έτσι έγινε τό θαύμα... 'Η Έλισσάβετ έφτασε στό
 κιάσκι μας δίχως ν' άπαντήσει στό δρόμο τής τήν τίγρι, δίχως
 νά πείσει στό σατανική παγίδα του Ρουμί, όλόχαρη μπροστά σ'
 εκείνη τή φωτιά πού τής θυμίζει τίς Χριστουγεννιάτικες ιστορίες
 τής μητέρας τής...

Κι' ό Ρουμί, θά πητε; Τί άπόγινε ό Ρουμί; "Έπεσε ό ίδιος
 στην παγίδα του! Τήν άλλη νύχτα θά τον κατασπάραζε ή τί-
 γρις, άν δέν πρόφταναν νά τρέξω στις φωνές του και νά τήν
 σκοτώσω με τήν καρραμπίνα μου. Κι' ό Ρουμί τότε, άγκαλιά-
 ζοντας τά πόδια μου, μου εξομολογήθηκε με ποιό τρόπο ήθελε
 νά μ' έκδικηθή, μου ζήτησε νά τον συγχωρέσω και χάθηκε τήν
 ίδια μέρα από τά χημάτια του μαχαραζιά...

'Εκείνη άκρίβως τή στιγμή, γύρισε πάλι στό σαλόνι ή ώ-
 μορφη γυναίκα του Ζάκ Μπριγιάν για νά μάς καλέση στό τρα-
 πέζι.

'Ο οικοδεσπότης μας τότε, μ' ένα χαμόγελο ευτυχίας, τελειώ-
 σε τήν παράξενη ιστορία του, προσθέτοντας:

— Άγαπητοί μου φίλοι, θεωρώ περιττό νά σάς πώ, ότι ή κό-
 ρη του μαχαραζιά Χάνδρα είνε ή γυναίκα μου!

Κι' αλήθεια, ήταν περιττό, γιατί από τήν έξωτική ώμορφιά
 τής είχαμε καταλάβει όλοι μας ότι αυτή ήταν ή Έλισσάβετ...
 ΕΜΙΛ ΣΟΛΑΡΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΛΦ ΜΠΡΙΣΣΟΝ

Ο "ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ,, Ο ΝΤΩΜΙΕ

'Ο περίφημος Γάλλος γελιογράφος Ντωμιέ, πού έζησε τόν
 περασμένον αιώνα στό Παρίσι, δέν ήταν πλούσιος, μά ήταν κα-
 λόκαρδος, πνευματώδης και θολικός. Έίχε βρή ένα σπίτι στή
 συνοικία του Καί ντ' Ανζού κ' είχε εγκαταστήσει εκεί τό άτε-
 λιέ του. Εύθυμος και άνοιχτόκαρδος καθώς ήταν, τάχε καλά μ'
 όλον τόν κόσμο, ακόμα και με τό σπιτονοικοκύρη του, ιδίως δέ
 με τό θυρωρό του σπιτιού. 'Ο θυρωρός αυτός ήταν ένας χωριά-
 τής από τήν 'Ωβέρνη, ρωμαλέος, ξεροκέφαλος, αλλά πιστός και
 τίμιος. 'Ο Ντωμιέ τόν έβάζε πολλές φορές νά ποζάρη για τά
 σκίτσα του. Μιά μέρα ό καλλιτέχνης είδε τό θυρωρό πολύ με-
 λαγχολικό.

— Ανατόλ, τί έχεις; Τί σου συμβαίνει; τόν ρώτησε.
 Μιλιά ό θυρωρός.
 — Άρρωστος είσαι ή έρωτευμένος; Πές μου, τί έπαθες;
 — Γιατί νά σάς σκοτίζω τώρα, κύριε Ντωμιέ... Άφήστε με, δέν
 έχω τίποτε...
 'Ο Ντωμιέ όμως επέμεινε και ό θυρωρός ξεθεάρρησε και τού
 είπε:

— Αφού με ρωτάτε, κύριε Ντωμιέ, θά σάς τό πώ. Νά, μ' ά-
 ρέσει τό θέατρο, έλα τά θέατρα, μ' άπ'όλα πιό πολύ ή "Όπερα.

— Αί, και γι' αυτό είσαι μουτραμένος;
 — Άχ, κύριε Ντωμιέ, έπήγα κι' άκουσα τήν «Κάρμεν»... Τρελ-
 λάθηκα !... Μά πώς νά ξαναπάω; Άν ήμουν τραπέζιτς θά πη-
 γαναι καθεμέρα στήν "Όπερα και δέν θά ξεκολλούσα από κεί...

— Καλέ μου Ανατόλ, δέν είμαι κ' έγώ πλούσιος, μά δέν θέ-
 λω νά σέ βλέπω έτσι. Θά σού πώ λοιπόν μιά άποψη ή
 είναι τρόπο για νά πās νά ξαναβίδης τήν «Κάρ-
 μεν».

Και βγάζοντας από τήν τσέπη του μιά κάρ-
 τα του, τήν έδωσε στόν Ανατόλ και τούπε:

— Νά ή κάρτα μου, πήγαινε στήν παράστα-
 ση, κ' άν σέ ρωτήσουν, πές: «Είμαι ό κύριος
 Ντωμιέ». Νά τό πής με θάρρος και θά σ' αφή-
 σουν νά μπής.

Τήν άλλη μέρα, ό Ανατόλ μπήκε χαρούμε-
 νος στό άτελιέ του καλλιτέχνη.

— Κύριε Ντωμιέ, φώναξε, πήγα στήν "Όπερα,
 μεβδωσαν μάλιστα και καλή θέσι στήν πλατεία
 μπροστά-μπροστά, τρέλλα !... Νά χαρής, ό τι ά-
 γαπάς, κύριε Ντωμιέ, άφήσε μου τήν κάρτα
 σου νά πηγαινω τακτικά.

'Ο Ντωμιέ τού τήν άφησε. Τόν διασκέδαζε
 πολύ αυτή ή ιστορία. Κι' από τότε όλο τό σπι-
 τί άντηχούσε από τά τραγούδια του Ανατόλ.
 Τραγουδούσε «Κάρμεν», «Ριγολέττο», «Λου-
 σία», από τό πρωί ως τό βράδυ.

Μά ένα πρωί, ό Ανατόλ πήγε πάλι στενο-
 χωρημένος στό άτελιέ του καλλιτέχνη:

— Τί τρέχει, Ανατόλ; Δέν περνάει πειά ή
 κάρτα μου; τόν ρώτησε ό Ντωμιέ.

— Όχι, δέν είν' αυτό, κύριε Ντωμιέ, περνάει
 ή κάρτα, μά νά, εκεί πού πάω είνε όλο καλο-
 τυμμένοι κυριοι και κυρίες μωρδάτες και με
 ντεκολατέ και καθώς καταλαβαίνετε, με στραβοκυττούν γιατί με
 θέλουν μ' αυτά τά ρούχα... Σκέφτηκα νά τούς πώ νά μου δώ-
 σουν μιά θέσι στό ύπερπό, μά φοβήθηκα μή σάς εκθέσω...

'Ο Ντωμιέ έβγαλε τά γέλια. Και άνοίγοντας ένα ντουλάπι, έ-
 δωσε στόν Ανατόλ ένα φράκο πού του βρισκότανε εκεί.

'Επέρασαν δυό έβδομάδες. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ό Α-
 νατόλ πούχε μάθει άπ' έξω όλες τίς άριες τών μελοδραμάτων,
 χαλνούσε τόν κόσμο με τό τραγούδι του. Μά ένα πρωί παρου-
 σιάστηκε στό άτελιέ του Ντωμιέ, άπαρηγόρητος και πάλι.

— Κύριε Ντωμιέ, μήν τά ρωτάς... Μ' επέταξαν έξω με τίς
 κλωτσιές! μουρμούρισε.

Και δέν έλεγε ψέματα.
 'Ο καλός μας, ό Ανατόλ, ντυμένος πειά τό ξένο φράκο και
 καμαρώνοντας στα πρώτα καθίσματα τής πλατείας, είχε πάρει
 σιγά-σιγά πολύ θάρρος. Και τό χειρότερο, ήταν ότι περιμένον-
 τας ν' άρχισή ή παράσταση, τό έτσουζε γερά σε κάποια ταβέρ-
 να και γινόταν τύφλα στό μεθύσι, κι' όταν ό ένθουσιασμός τής
 μουσικής τόν ξεμιούρλωνε... έστελνε από κάτω φιλιά στήν πρι-
 μαμτόνα, συνάδευε τόν βαρύτονο στό τραγούδι του, έσφύριζε
 τά μέρη του κόρου, χειρονομούσε κι' ένοχλούσε όλους τούς γύ-
 ρου του... Τό κοινό διαμαρτυρότανε για τόν ένοχλητικόν αυτόν
 κύριο. Κ' ένα βράδυ, πού ό Ανατόλ τό παράκαμε, δυό ύπάλ-
 ληλοι τής "Όπερας τόν έβγαλαν έξω διά τής βίας και τό όνομα
 του Ντωμιέ ευθύσθηκε από τόν κατάλογο τών τζαμπατζήδων.

'Ο Ντωμιέ γελούσε με τήν καρδιά του για τήν περιπέτεια
 αυτή του Ανατόλ. Άλλά στους άριστοκρατικούς κύκλους πού
 έσυχναζαν στήν "Όπερα, έλεγαν:

— Μεγάλος καλλιτέχνης ό Ντωμιέ, σπουδαίό ταλέντο, γρα-
 μη ύπέροχη !... Μά έχει τό φοβερό έλάττωμα νά πίνη, κι' όταν
 μεθάει δέν ξέρει τί κάνει !...

Ό ζωγράφος Ντωμιέ
 (Γελοιογραφία)